

[Jens Foged.]

kan tilbageholdenhed på ét område bortelimineres ved større forbrug på et andet, og ikke mindst efter gennemførelsen af kommunalreformen med de større enheder og med den øgede lokale indflydelse på udgifterne er dette nødvendigt.

Venstre hilser derfor også med tilfredshed, at arbejdet med de nye refusionsordninger nu synes at være inde i mere permanente baner. Vi har haft nogle regler gældende et år, de var ikke brugbare, nogle andre regler gældende et andet år, de var heller ikke brugbare, men de ordninger, vi nu er inde på, synes at have helt anderledes sigte mod en fremtid.

Når opgave- og byrdefordelingen mellem stat, amt og kommune i løbet af få år har fundet det endelige leje, vil de nye tilskudsregler, der er baseret på et såkaldt objektivi kriterium, kunne fungere, således at de lokale styrelser får et større ansvar for midlernes anvendelse, og det er aldeles givet, at dette vil medføre rigtigere prioritering af de lokale opgaver, de offentlige investeringer vil blive placeret bedre, blive bedre styret, fordi det indebærer lokale konsekvenser at prioritere forkert.

Hvis vi ser på statens udgifter, vil det såkaldt ikke-rammebelagte område for 1971-72 vise en udgiftsstigning på knap 400 mill. kr. De sociale pensioner stiger således med 150 mill. kr., det er i alt væsentligt som følge af et stigende antal personer, der tillægges invalidepension; antallet stiger således ca. 6 pct. årlig. Anden offentlig forsorg stiger med 100 mill. kr. Når jeg har villet påpege netop disse to tal, de 150 mill. kr. til de sociale pensioner og de 100 mill. kr. til anden offentlig forsorg, er det ud fra den betragtning, at der har været ført en kampagne om, at socialministeriet og socialministeren ikke skulle tilgodese det sociale område tilstrækkeligt. Det er derfor rigtigt at påvise, at netop på dette område har man ikke i samme grad ført en tilbageholdende og opsparingspolitik som på alle de andre områder. Den sociale bevidsthed har her indebåret, at man ville tage disse forhøjelser.

Til alt dette kommer så, at pris- og lønstigningerne viser en lidt stigende tendens. Ser man således på 1971-72 og bortser fra løn- og prisstigninger, så skønnes det, at der i 1972-73 bliver en stigning i udgifterne

på ca. 5 pct. for de ikke-rammebelagte udgifter og ca. 3 pct. på det rammebelagte område. Måske er billedet lidt udvisket, fordi der er visse omlægninger, vejrefusionerne er omplaceret, men det fremkalder ikke større ændringer i helhedsbilledet, og de totale udgiftsstigninger kan derfor gøres op til at være før 10,7 pct. og nu for det næstkomende år 9,3 pct., altså en faldende tendens for udgifterne. Det viser regeringens hold på den økonomiske politik.

Som allerede sagt kan venstre tiltræde finansministerens lovforslag om en udskrivningsprocent på 91, men vi vil ikke undlade at gøre opmærksom på det ønskelige i at nå frem til en lempeligere direkte beskatning, og vi er ikke helt sikre på, at opretholdelsen af et stort kasseoverskud er den eneste farbare vej for opretholdelse af rimelig valutabalace eller bedre handelsbalance. Måske ville bedre opsparingsregler til brug for øgede investeringer, som igen kunne smitte af på øget produktion, være en bedre vej at betræde for at opnå balance i vor økonomi.

Tilsyneladende har kildeskattens indførelse bogstavelig talt givet en mentalitetsændring i befolkningen. Jeg bemærkede da også, at det i den økonomiske oversigt af embedsmændene ligesom gøres op, at der endnu ikke er faldet ro over folks reaktion på kildeskatten. Dette med, om de har opsparingslyst, om de har arbejdslyst i forhold til skatteproblemerne, er endnu ikke faldet ind i et leje, og derfor er bedømmelserne vel noget vanskelige.

Den direkte skatteudskrivning er nu på ca. 55 pct. af den samlede udskrivning af skatter og afgifter. Den har utvivlsomt nået en højde, som får indflydelse på arbejdslyst og opsparingslyst.

Skatter og afgifter er nu på en højde af 61,8 milliarder kr., det vil sige 49,8 pct. af nationalindkomsten. Det er nok værd at overveje nu, om andre midler end skat kunne benyttes for at opnå anden afsmitning i form af øget opsparing og øget investering. Det er ikke givet, at det alene er staten, der skal gå foran med hensyn til kasseoverskud, og vi vil opfordre folketetinget til i den kommende folketingssamling alvorligt at overveje netop disse problemer.

Venstre har peget på eventuelt at gennemføre skattefrihed for renteindtægter af